

1. Bidden moet je leren: **Lukas 11:1-4; Mattheus 6:5-6**

Jezus leerde zijn leerlingen bidden. Wie Hem volgt, leert door Hem en met Hem om in gemeenschap en intimiteit met God te leven (Johannes 15:7).

In Jezus' tijd was bidden iets dat je systematisch leerde, zoals alle rabbi's hun volgelingen vaste gebeden aanleerden (Handelingen 1:14). Gebed was vaak gemeenschappelijk; het moderne idee van uitsluitend spontaan individueel bidden zou voor Jezus vreemd zijn geweest.

Jezus begint zijn onderwijs over gebed met een waarschuwing tegen schijnheiligheid (Mattheüs 6:5). Hij bekritiseert de Farizeeën die luid en opvallend baden omdat ze bewondering wilden oogsten. Bidden is geen middel om indruk op anderen te maken, maar een oprechte dialoog met God: "Ga in je binnenkamer, sluit de deur en bid tot je Vader in het verborgene" (Mattheüs 6:6, HSV).

Die binnenkamer is natuurlijk een fysieke kamer, ergens alleen in je huis. Maar we zijn drukke mensen en het duidt evengoed op stilte in het hart van de gelovige: de stille ruimte waarin de ziel zich richt op God (Psalm 62:2). Kerkvader Johannes Chrysostomos (345-407 naChr.) vergelijkt dit moment

waarop je diep in je hart tot God bidt, met het binnengaan in een hemels paleis, waar gebed een ontmoeting met God op de troon is.

Bidden wordt niet beter door veel woorden of herhaling (Mattheüs 6:7-8). God weet onze noden vóórdát we ze uitspreken (Mattheüs 6:8). Eenvoudige woorden vol vertrouwen zijn effectiever dan lange gebeden zonder oprechtheid.

Het Onzevader is zowel de standaard voor alle gebeden, maar als standaard werkt het alleen als we het ook kennen en letterlijk regelmatig bidden. Is het niet prachtig om de woorden die Jezus zelf als eerste bad, te herhalen als we spreken met de Vader? Zoals bisschop Cyprianus van Carthago (+258 naChr.) schreef: “Laat de Vader de woorden van Zijn Zoon herkennen als wij bidden.”

Praktisch:

1. Als bidden je moeilijk valt, begin dan met het Onze Vader dat Jezus ons leerde (Lukas 11:2-4). Zo gebruik je de woorden van Jezus om tot de Vader te spreken.
2. Ken je het Onze Vader uit je hoofd? Bid het meerdere malen per dag; het is een kostbare oefening om hart en geest op God te richten (Psalm 119:164).

2. Onze Vader die in de hemelen zijt: Mattheüs 6:9-15

Als Jezus zijn volgelingen leert bidden, geeft Hij hen het Onze Vader. Die twee woorden vormen de kern van alle gebed. Jezus leert dat bidden geen magisch ritueel is, maar een eenvoudig, oprecht gesprek met God in gewone taal (Lukas 18:10-14). Het is bijzonder dat de Schepper van hemel en aarde wil dat wij Hem aanspreken op een begrijpelijke manier — gewone mensen mogen in hun eigen taal met Hem praten (Jakobus 4:8).

Het aanspreken van God als Vader is een centraal en vernieuwend christelijk idee. In het Oude Testament wordt God slechts sporadisch zo genoemd, meestal als Vader van Israël (Deuteronomium 32:6; Jesaja 63:16). Jezus gebruikt het Aramese Abba, een

vertrouwelijke term die kinderen voor hun vader gebruikten, wat diepe nabijheid en liefde uitdrukt. Maar het duidt net zo goed op respect en gehoorzaamheid (Romeinen 8:15; Galaten 4:6). In Jezus' tijd betekende vaderschap zowel genegenheid als gezag: kinderen eerden hun vader en gehoorzaamden zijn woord. Vaders in die tijd waren geen doetjes. Onze Vader is bovendien in de hemel: Hij regeert over ons.

Een treffend voorbeeld is Jezus' gebed in Getsemane: “Abba, Vader, niet mijn wil, maar Uw wil geschiede” (Marcus 14:36; Lukas 22:42, HSV). Hier zien we tegelijk intimiteit en overgave. Jezus toont dat Gods vaderschap niet betekent dat we Hem gebruiken voor onze wensen, maar dat we Hem vertrouwen, zelfs in zwaar lijden (Hebreeën 5:7).

Belangrijk is dat Jezus ons leert zeggen “onze” Vader, niet “mijn” Vader. Dit benadrukt gemeenschap en gelijkheid: het gebed verenigt ons met alle gelovigen in onze eigen kerk en wereldwijd (1 Korintiërs 12:12-14; Efeziërs 4:4-6). Het Onzevader neemt, als we het met ernst bidden, haat weg en breekt de trots, want voor God zijn koning en bedelaar gelijk.

Door Jezus mogen wij dus met vertrouwen bidden. Hij, de ware Zoon van God, nodigt ons uit om samen met Hem God als onze Vader te kennen — een Vader die heilig, liefdevol en nabij is (Psalm 103:13; Mattheüs 5:48).

Praktisch:

1. Slaag jij erin om in je gebed zowel de liefde als de heiligheid van God te erkennen?
2. Wat betekent het voor je levensstijl als je je gebed verenigt met alle gelovigen wereldwijd (Mattheüs 18:20)?

3. Uw Naam worde geheiligd: Mattheüs 6:9-15

Jezus leert ons in het Onze Vader waar ons gebed mee moet beginnen: niet met ons eigen wensenlijstje, maar met Gods eer. De eerste woorden — “Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede” (Mattheüs 6:10, HSV) — plaatsen God centraal. De Britse theoloog N.T. Wright waarschuwt: “Gebed dat niet dáár begint, loopt altijd het gevaar van concentratie op onszelf.”

Het eerste gebed — dat Gods naam geheiligd worde — herinnert aan de diepe betekenis van Gods naam in de Bijbel. Toen Mozes God ontmoette bij de brandende braamstruik en vroeg naar Zijn naam, antwoordde God: “Ik ben die Ik ben” (JHWH, Exodus 3:14, HSV). Deze naam onthult Zijn wezen: Hij is, Hij blijft trouw en aanwezig.

Zoals Hij tegen Mozes zei: “Ik heb het leed van Mijn volk gezien... Daarom ben Ik neergekomen om hen te redden” (Exodus 3:7-8, HSV). Gods naam drukt Zijn nabijheid, trouw en reddende kracht uit.

Wanneer Jezus ons leert bidden dat Gods naam geheiligd wordt, bedoelt Hij dat Gods unieke karakter — Zijn heiligheid, trouw en liefde — overall erkend en geëerd zal worden. Zoals in Leviticus staat: “U mag Mijn heilige Naam niet ontheiligen, opdat Ik in het midden van de Israëlieten geheiligd word” (Leviticus 22:32, HSV). Gods volk heiligt Zijn naam door te leven naar Zijn geboden (Psalm 34:15-16; Mattheüs 5:16). Het vermijden van vloeken is niet genoeg; wie beweert Gods kind te zijn, leeft in navolging van Zijn heilige karakter.

Maar let op! Dit gebed is niet een verkapte opdracht aan ons om Gods naam te heiligen; het is in de eerste plaats de erkenning dat God dit Zelf

moet doen omdat wij er niet zo goed in slagen. Als wij uit onszelf Gods Naam konden heiligen, zouden we Hem niet hoeven te vragen dat te doen. We vragen dat God Zelf Zijn naam zal heiligen — door Zijn daden, door Zijn Koninkrijk, door de openbaring van Christus (Johannes 17:6-26; Openbaring 4:8).

Door dit gebed erkennen wij dat God onze Vader is, en dat wij Gods kinderen zijn, geleid door Jezus, onze oudste Broer (Hebreeën 2:10-11). Wij verlangen dat de naam van onze Vader overal op aarde wordt geëerd — en dit verlangen en dit gebed zijn onze eerste stapje naar het zelf ook heiligen, het vereren, van Gods naam (1 Petrus 2:9).

Praktisch:

1. Als je bidt dat Gods naam wordt geheiligd, wat doe dan vervolgens om daar zelf ook aan mee te werken?
2. In een christelijke boekje dat zo'n 50 jaar na het Nieuwe Testament werd geschreven, kregen de gelovigen het advies het Onze Vader driemaal per dag te bidden. Is het een idee dat je zelf zo'n plan maakt?

4. Uw Koninkrijk kome: Mattheüs 6:9-15

In ons parlement in Den Haag klonk ooit de felle uitspraak: “Als je de waarden van dit land niet aanvaardt, vertrek dan gewoon uit Nederland.” Maar wat betekent dit voor christenen? Kunnen wij alle waarden van onze seculiere samenleving aanvaarden? Nee. Wij hebben een andere Koning: Jezus Christus. Ons burgerschap ligt, zoals Paulus zegt, “in de hemelen, van waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten” (Filippenzen 3:20, HSV). Onze eerste loyaliteit behoort aan Hem.

Christenen wereldwijd ervaren dagelijks dat ze niet echt bij hun cultuur passen. Omdat zij niet meedoen met de dominante cultuur, worden christenen in veel landen vernederd of buitengesloten. Daardoor verlangen zij des te sterker naar het Koninkrijk van God — naar de dag dat Hij recht zal doen en vrede zal brengen (Openbaring 21:1–4).

In de Bijbel duidt het Hebreeuwse malkuth en het Griekse basileia, allebei vertaald als 'koninkrijk' niet in de eerste plaats op een gebied, maar op heerschappij. Het Koninkrijk van God is Gods gezag dat doorbreekt in deze wereld. Jezus begon Zijn bediening met de woorden: “Bekeer u, want het Koninkrijk van de hemel is nabijgekomen” (Mattheüs 4:17, HSV). Hijzelf is de Koning die dat Koninkrijk representeert en dichtbij brengt.

Wanneer wij bidden “Uw Koninkrijk kome”, vragen wij dat Gods heerschappij zichtbaar wordt — nu al in ons leven, straks in volheid wanneer

Christus wederkomt (Openbaring 11:15). Wie in Hem gelooft, valt nu al onder Zijn koningschap. De kerk is daarvan het zichtbare teken: waar het Woord verkondigd wordt en het Avondmaal gevierd, is de Koning aanwezig (Mattheüs 18:20).

Waar Jezus regeert, daar is het Koninkrijk al begonnen, hoewel de volle uitwerking nog moet komen. Wij leven, zoals Israël in de woestijn, in afwachting van het beloofde land. Daarom bidden wij met de vroege kerk: “Maranatha — kom, Heer Jezus” (1 Korintiërs 16:22, HSV).

Dit gebed heeft een persoonlijke kant. Origenes (184-253 na Chr), een belangrijke Egyptische theoloog in de vroege kerk, schreef: “Wie bidt dat Gods Koninkrijk komt, bidt dat het in hemzelf gestalte krijgt.” Dat gebeurt wanneer wij leven naar de woorden van Jezus in de Bergrede, de grondwet van het Koninkrijk (Mattheüs 5–7): zachtmoedig, barmhartig, vredeachtend.

Praktisch:

1. Waar zie je vandaag de dag tekenen van Gods Koninkrijk?
2. Wil je eigenlijk wel dat Gods Koninkrijk ook in jouw gestalte krijgt?

5. Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op de aarde: Mattheüs 6:9-15

Wat is de wil van God? Vaak vragen we: “Wat wil God dat ik doe?” Maar Gods wil gaat veel verder dan ons individuele leven. Ze omvat Zijn bedoeling met de hele schepping.

In Jezus Christus zien we die wil van God het duidelijkst. Hij zei: “Ik ben uit de hemel neergedaald, niet om Mijn wil te doen, maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft” (Johannes 6:38, HSV). In Getsemane bad Hij: “Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede” (Lukas 22:42, HSV). Jezus leefde geheel gericht op de wil van de Vader – in Zijn woorden, daden en lijden. Hij genas, vergaf, voedde en verkondigde; alles om mensen met God te verzoenen (2 Korintiërs 5:19).

De Bijbel maakt Gods wil helder: “God wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis van de waarheid komen” (1 Timotheüs 2:4, HSV). Bidden dat Gods wil geschiedt, is daarom een gebed om bekering, heiliging en gehoorzaamheid – dat mensen leren leven onder Gods heerschappij. Zoals Paulus schreef: “Dit is de wil van God: uw heiliging” (1 Thessalonicenzen 4:3, HSV).

Dit gebed gaat niet in de eerste plaats over individuele keuzes, maar over het leven van de gemeenschap van gelovigen. Jezus leerde het Onzevader niet aan één leerling, maar aan allen. De Kerk wereldwijd bidt samen dat Gods wil werkelijkheid wordt in haar midden.

Dit gebed is niet eenvoudig. We bidden vaak liever dat ónze wil geschiedt. Jezus leert ons juist om onze eigen wil te laten sterven en te vertrouwen op de Vader. “Wie zijn kruis niet opneemt en Mij volgt, is Mij niet waard” (Mattheüs 10:38, HSV). De wil van God doen is soms pijnlijk, maar altijd goed – want “God werkt alle dingen mee ten goede voor wie Hem liefhebben” (Romeinen 8:28, HSV).

In de hemel wordt Gods wil volmaakt gedaan; daar is Zijn gezag volkomen erkend. Als wij bidden “zoals in de hemel, zo ook op aarde,” verlangen wij dat die hemelse gehoorzaamheid ook hier zichtbaar wordt.

Dit gebed is geen passieve overgave, maar een actief verlangen dat Gods Koninkrijk doorbreekt. Want Hij die nu in de hemel volmaakt wordt gehoorzaamd, zal eenmaal “alles nieuw maken” (Openbaring 21:5, HSV). Tot die dag bidden wij met Jezus: Uw wil geschiede. (Lukas 22:42, HSV)

Praktisch:

1. Hoe denk je dat de wil van God te maken heeft met je eigen wensen?
2. Maak jij plannen voor je leven? Hoe betrek je God daarbij?

6. Geef ons heden ons dagelijks brood: Mattheüs 6:9-15

Na de drie gebeden over Gods eer, Zijn koninkrijk en Zijn wil, richt het Onzevader zich op onze eigen noden: “Geef ons heden ons dagelijks brood.” (Mattheus 6:11, HSV) Wat is er natuurlijker voor een kind dan zijn Vader om eten te vragen? Jezus leert ons hiermee afhankelijkheid. De mens leeft niet van brood alleen (Mattheüs 4:4), maar zonder brood gaat het ook niet.

Het gebed om brood is eenvoudig, maar diep. We bidden niet om voorraad, luxe of overvloed, maar om genoeg voor vandaag. Zoals Israël dagelijks manna ontving in de woestijn (Exodus 16:4-21), zo wil Jezus dat zijn volgelingen leren leven van Gods voortdurende zorg. Wie meer verzamelde dan nodig, zag het bederven — een les in vertrouwen. Daarom leert Jezus: “Zoek eerst het Koninkrijk van God... en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden” (Mattheus 6:33, HSV).

In dit gebed klinkt tegelijk een sociale en geestelijke dimensie. We bidden niet “geef mij”, maar “geef ons”. Brood is een gave van God aan de gemeenschap. In de eerste gemeente “was er niemand die gebrek leed” (Hand. 4:34, HSV). Wie overvloed heeft, wordt geroepen te delen — niet als liefdadigheid, maar als deelname aan Gods voorziening. “Wie de goederen van de wereld heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden... hoe blijft de liefde van God in hem?” (1 Joh. 3:17, HSV).

Voor velen in arme landen is dit gebed heel letterlijk. Hun dagelijks brood is onzeker. Dat zou rijke gelovigen beschaamd moeten maken: misschien heeft God ons overvloed gegeven om hun gebed te verhoren. Het kleine woordje ons maakt dit gebed radicaal

sociaal. Als gezin van God bidden we wereldwijd om genoeg te eten. En God geeft dat ook; het is alleen aan ons om dit goed over de hete tafel te verdelen, zodat niemand tekort komt.

Vroege kerkvaders zagen ook een diepere laag. Zij hoorden in dit gebed een verwijzing naar het brood van de Eucharistie — Christus zelf, “het brood des levens” (Joh. 6:35, HSV). Dus wie dit gebed bidt, vraagt om Gods dagelijkse zorg én om gemeenschap met Christus. Beide horen samen: de zorg voor het lichaam en het leven uit de Geest. “Geef ons heden ons dagelijks brood” is dus tegelijk een gebed van vertrouwen, van dankbaarheid en van solidariteit. God voedt zijn kinderen — door Christus, en vaak door elkaar.

Praktisch:

1. Hoe zou dit gebed om "ons" dagelijks brood, onze houding jegens arme christenen moeten beïnvloeden?
2. Ben jij tevreden met wat je vandaag bezit, wat betreft eten of andere spullen?

In deze context maak ik graag reclame voor Stichting Nijlvallei, die enorm veel voedselhulp, medische hulp en onderwijs verzorgd voor zeer arme Christenen in Egypte.

Met jouw hulp worden veel medegelovigen geholpen: het zijn jouw familieleden-in-de-Heere, die christenen in Egypte. Ze zitten met jou aan de tafel van de Heere. www.nijlvallei.nl

7. En vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren vergeven: Mattheüs 6:9-15

Het gebed om vergeving volgt direct op het gebed om dagelijks brood. Zoals Israël in de woestijn dagelijks manna ontving ondanks zijn ongeloof (Exodus 16), zo schenkt God ook genade aan ons die tekortschieten. Vergeving hoort bij Gods dagelijkse zorg.

De woorden van Jezus verwijzen ook naar het Jubeljaar (Leviticus 25): elk vijftigste jaar moesten schulden worden kwijtgescholden en slaven vrijgelaten. Dat Jubeljaar verbeeldde Israëls hoop op herstel en rechtvaardigheid. Wanneer Jezus ons leert bidden om vergeving, kondigt Hij dat Jubeljaar aan – het begin van Gods nieuwe wereld.

Wie dit gebed bidt, erkent zijn eigen schuld. “We zitten tot over onze oren in de zonde,” zei Luther. We zijn geen misdadigers, maar gewone mensen die tekortschieten in liefde tot God en de naaste (Mattheüs 22:37–39). “Als wij zeggen dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf” (1 Johannes 1:8–9, HSV). Elke dag hebben we vergeving nodig. Daarom bidden we niet alleen op zondag, maar telkens opnieuw: “Vergeef ons onze schulden.”

Dat gebed is collectief: onze schulden, onze schuldenaren. Vergeving is geen individuele aangelegenheid, maar het gebed van Gods gezin. Jezus Zelf bidt met ons mee. Hij hoefde niet om vergeving te vragen voor Zichzelf (Hebreeën 4:15), maar als onze Middelaar deed Hij het voor ons. Christus staat bij de Vader en zegt: “Vader, vergeef hen.” (vgl. Lukas 23:34, HSV).

Gods vergeving is niet los verkrijgbaar. Jezus voegt eraan toe: “Want als u de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw Vader u ook vergeven” (Mat. 6:14–15, HSV). Dat is geen kwestie van verdienste, maar een teken van echt geloof. Wie zelf vergeving ontvangt, kan niet weigeren die liefde van vergeving door te geven. Een wraakzuchtig hart begrijpt Gods genade niet. “God om vergeving vragen en anderen weigeren te vergeven, is spotten met God,” zei kerkvader Johannes Chrysostomos (345-407 naChr.).

Dit gebed heeft ook een heel sociale lading. Jezus gebruikt het woord schulden — letterlijk. In Gods Koninkrijk hoort geen uitbuiting of financiële knechting. De kerk moet een gemeenschap zijn van kwijtschelding en vrijgevigheid (Handelingen 4:32–35). Zo vieren wij nu al het komende Jubeljaar: bevrijd door Christus, geroepen om elkaar vrijheid te gunnen.

Praktisch:

1. Schrijf de namen op van mensen die je eigenlijk zou moeten vergeven maar je koestert nog steeds wrok, en bidt een paar dagen voor ze.
2. Wat zijn je eigen grootste zwakheden waarvoor je Gods vergeving nodig hebt?

8. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze: Mattheüs 6:9-15

Op het eerste gezicht lijkt dit een vreemd gebed. Jakobus zegt immers: “Laat niemand zeggen, als hij verzocht wordt: ‘Ik word door God verzocht’, want God verzoekt niemand” (Jakobus 1:13, HSV). Waarom bidden we dan dat Hij het niet doet? Precies om dezelfde reden dat we bidden om brood en vergeving, hoewel God die al belooft: omdat bidden uitdrukking is van ons vertrouwen en onze afhankelijkheid.

Het Griekse woord *peirasmos* betekent zowel verzoeking als beproeving. God stelt ons soms op de proef om ons geloof te versterken (Jakobus 1:2–3), maar Hij verleidt ons nooit tot zonde. De duivel daarentegen wil dat wij struikelen. Denk aan Job, aan Adam en Eva, en aan Jezus, die “door de Geest naar de woestijn werd geleid om door de duivel verzocht te worden” (Mattheüs 4:1, HSV). God liet de beproeving toe, maar met een heilig doel: overwinning in gehoorzaamheid.

We bidden niet dat God ons elke beproeving bespaart, maar dat Hij ons niet laat bezwijken onder de kracht van verzoeking. “God is getrouw: Hij zal niet toelaten dat u verzocht wordt boven wat u aankunt” (1 Korinthe 10:13, HSV).

Verzoeking komt van buitenaf én van binnenuit. Slecht gezelschap, eerbij, gemakzucht of angst voor mensen kunnen ons verleiden. Augustinus beschreef hoe hij als jongeman zondigde uit schaamte om niet “soft” te lijken. Jezus waarschuwt zelfs dat “iemand zijn huisgenoten tot vijanden kan hebben” (Mattheüs 10:36, HSV). De strijd tegen verzoeking is dus zowel in relatie tot andere mensen, maar ook een innerlijke kwestie.

Het gebed om verlossing “van de boze” hoort hierbij. Jezus bedoelt niet alleen het kwaad als principe, maar de persoon van de duivel, die “de verzoeker” wordt genoemd (Mattheüs 4:3, HSV). Het kwaad heeft een gezicht. Daarom bidden we om verlossing — letterlijk: bevrijding uit de greep van de vijand. Alleen Gods kracht kan ons bewaren.

Jezus Zelf bad voor ons: “Ik bid niet dat U hen uit de wereld wegneemt, maar dat U hen bewaart voor de boze” (Johannes 17:15, HSV). En als onze Hogepriester “is Hij in alles verzocht zoals wij, maar zonder zonde” (Hebreeë 4:15, HSV). Daarom mogen wij met vrijmoedigheid bidden: Vader, bewaart ons, leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.

Praktisch:

1. Hoe voel jij je als je verzocht wordt en daaraan toegeeft?

9. Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen: Mattheüs 6:9-15

Het Onzevader begon met God: Zijn naam, Zijn Koninkrijk, Zijn wil. Daarna volgden onze noden — brood, vergeving, bescherming tegen verzoeking. In deze slotwoorden keert het gebed terug naar het begin: lofprijzing. Wij noemen dit de doxologie — een afsluiting die God eert als de bron en het doel van alles. Ons bidden is als het ware ingebed in een sandwich van aanbidding: het begint en eindigt met God.

Het eerste woord, “want,” wijst op de reden voor ons vertrouwen. Wij bidden om dagelijks brood, vergeving en verlossing, omdat Hij Koning is, omdat Hij kracht heeft, omdat Hem de heerlijkheid toekomt. Wij richten ons gebed tot God niet om wie wij zijn, maar om wie Hij is: almachtig, genadig en eeuwig. Hij is goed en wil ons helpen; Hij is almachtig en kan ons helpen.

Er bestaat discussie of deze doxologie oorspronkelijk door Jezus is uitgesproken. De oudste Griekse handschriften bevatten de woorden niet, terwijl latere teksten ze juist wel vermelden. Zeker is dat de vroege kerk ze vanaf het begin in de liturgie gebruikte. Hoe dan ook: deze woorden passen volmaakt bij het gebed van Jezus en sluiten aan bij de lof van David: “Van U, HEERE, is de grootheid, de macht, de luister, de kracht en de majesteit... Van U is het Koninkrijk” (1 Kronieken 29:10–12, HSV).

"Van u is het Koninkrijk" herinnert ons eraan dat al het goede van Gods heerschappij dat komen gaat, en dat we door Christus nu al ten dele beleven, van God afkomstig is.

Gods kracht verwijst naar Zijn scheppende en herscheppende macht: Hij onderhoudt de wereld, vergeeft zonden, overwint de boze (Kolossenzen 1:13–14, HSV) en volbrengt Zijn wil ondanks onze zwakheid (2 Korinthe 12:9–10, HSV).

De heerlijkheid van God herinnert aan de wolke en het vuur van Zijn aanwezigheid in de woestijn, en aan het Woord dat vlees werd: “Wij hebben Zijn heerlijkheid gezien” (Johannes 1:14, HSV). Wie bidt, deelt in die heerlijkheid, immers de Psalmist zegt over de mens: “U hebt hem met eer en glorie gekroond” (Psalm 8:5–6, HSV).

Zo eindigt het Onzevader met zekerheid: Gods Koninkrijk zal komen, Zijn kracht zal overwinnen, Zijn heerlijkheid zal alles vervullen. En daarop antwoorden wij vol vertrouwen: Amen — het zij zo.

Praktisch:

1. Gebed begint en eindigt met het eren van God. Is dit jouw gewoonte?
2. Wat betekenen Gods Koninkrijk, kracht en heerlijkheid voor jou?

10. Tenslotte: Bidt gij dan aldus: Mattheüs 6:9-15

Het OnzeVader nodigt ons uit tot een gebedsleven dat zowel eenvoudig als diepgaand is. Jezus zelf geeft ons dit gebed niet slechts als een stel woorden die we letterlijk mogen bidden, maar ook als een wegwijzer voor hoe wij ons in al onze gebeden tot God mogen richten (Mattheüs 6:9-13; Lukas 11:2-4).

Wanneer we het bidden, beginnen we niet met onze eigen verlangens, maar met het verheerlijken van Gods naam: “Uw naam worde geheiligd” (Mattheüs 6:9, HSV). Dit herinnert ons eraan dat gebed allereerst een erkenning is van Gods heiligheid en soevereiniteit, zoals ook Psalm 103:1-2 ons oproept: “Looft de HEER, mijn ziel, en vergeet niet al Zijn weldaden.” (HSV)

Door te bidden “Uw koninkrijk kome” erkennen we dat Gods heerschappij een realiteit is die wij verlangen te zien in ons eigen leven en in de wereld (Lukas 17:20-21). Het Onze Vader brengt ons zo in een lijn met het eschatologische gebed van het Oude Testament, waarin het volk Israël smachtte naar Gods verlossing en gerechtigheid (Jesaja 9:6-7; Psalm 72:1-4). Tegelijkertijd bidden wij “Uw wil geschiede, zoals in de hemel, zo ook op aarde” (Mattheüs 6:10, HSV). Zoals Jezus ons in Getsemane laat zien, betekent dit overgave en vertrouwen, zelfs in lijden: “Abba, Vader, niet mijn wil, maar Uw wil geschiede” (Marcus 14:36, HSV).

Wanneer we het Onze Vader regelmatig bidden, leren we dat gebed een oefening is in nederigheid, afhankelijkheid en gemeenschap. Wij spreken tot God als onze Vader, en tegelijk houden we elkaar als broeders en zusters vast, want het gebed gebruikt niet de woorden "ik" of "mijn" of "mijn", maar "ons" en "onze." (1 Korintiërs 12:12-13; Efeziërs 4:4-6). Dit brengt ons in een ritme van verbondenheid met gelovigen wereldwijd, en herinnert ons eraan dat christelijk gebed nooit louter persoonlijk is.

Praktisch

1. Ik moedig je aan om het Onze Vader vaker te bidden, niet slechts uit gewoonte, maar met begrip voor iedere regel. Overdenk wat elke zinsnede betekent en hoe het je leven zou moeten beïnvloeden.
2. Laten we deze serie van tien meditaties eindigen op de beste manier, en samen met Onze Vader bidden.